

EEN ONNOODIGE KORTING OP DE HOUTPRIJZEN.

door A. F. KUHN.

Een groot gedeelte van het in ons land geproduceerde hout wordt jaarlijks op publieke veilingen verkocht. Vooral voor bosschen, die ten opzichte der verbruiksstreken niet al te ongunstig zijn gelegen, mag, met name voor de boerensortimenten, worden aangenomen dat deze wijze van verkoopen de beste resultaten geeft. De verkoopingën worden gehouden door notarissen, deurwaarders en hier en daar ook door niet-officieele personen als rentmeesters ¹⁾; bij die verkoopingën worden zeer uiteenloopende plaatselijke gebruiken gevolgd.

Ook de tarieven, die voor de tusschenkomst van den notaris enz. gelden, zijn onderling zeer verschillend; het Kon. Ned. Landbouw Comité heeft die zaak eenige jaren geleden onderzocht en in Maart 1930 gegevens gepubliceerd in een rapport: „Het Notaris Vraagstuk” waaraan ik hier ontleen dat voor den verkoop van roerend goed in rekening wordt gebracht: in Friesland 5—10%; in Groningen 5%; in Drenthe 5%; in Overijssel 5—10%; in Utrecht 5—%; in Noord- en Zuid-Holland 5—10%; in Noord-Brabant 10%; in Zeeland 8—10%. Voor Gelderland en Limburg had men geen cijfers.

Geheel zuiver zijn deze opgaven niet; mij is b.v. een notaris in Brabant bekend die 6 % rekest en het tarief in Friesland is, volgens later te noemen publicatie van de Broederschap van Notarissen, steeds 5%. Overigens zijn deze cijfers moeilijk onderling te vergelijken; in sommige streken moet de notaris instaan voor de kooppenningen, in andere niet; soms zorgt de notaris voor de advertenties, in andere gevallen worden die extra betaald enz. Ook de gemiddelde grootte der verkoopingën is van veel gewicht.

Het is dan ook niet mijne bedoeling hier de vraag naar voren te brengen of de notaristarieven te hoog moeten worden geacht en of de hulp van den notaris wel noodig is; naar mijne meening is voor een actie tot verlaging der tarieven de tijd thans zeer ongunstig vooral door de buitengewoon lage prijzen van vee, boereninventarissen, hout enz., terwijl de vaste kosten (zaalhuur, advertenties, salarissen) weinig of niets gedaald zijn. Bovendien geloof ik dat, zooals in de brochure:

¹⁾ Volgens art. 103 der Registratiewet 1917 mag „tot nadere voorziening” verkooping *bij opbod* alleen ten overstaan van notarissen en deurwaarders geschieden; dit geldt niet voor verkoopingën vanwege den Staat of andere publiekrechtelijke lichamen.

„het Notarisambt en de Notarissen" (in Mei 1930 naar aanleiding van het rapport van het K.N.L.C. uitgegeven door de Broederschap van Notarissen) is aangevoerd, de tarieven, kwestie bij het Notariaat één geheel is en moeilijk partieel te wijzigen. Op één punt echter zou m.i. wel een wijziging mogelijk zijn die de inkomsten van den notaris niet benadeelt en toch voor den boscheigenaar de zaak minder kostbaar maakt n.l. de kwestie van het garandeeren der kooppenningen. In vele streken wordt het hout met 6, 9 of zelfs 12 maanden crediet verkocht, zonder dat daarvoor een andere reden bestaat dan „oud gebruik". De notaris loopt het risico voor het binnenkomen der kooppenningen en moet daarvoor natuurlijk een risico-premie rekenen.

Het wordt m.i. hoog tijd dat aan dezen verouderden toestand een einde komt en dat bij de houtverkoopingen algemeen contante betaling wordt ingevoerd. Waar men de hulp van den notaris noodig acht, kan deze dan geen bezwaar hebben het tarief van 10% op b.v. 6 of 7 % te brengen; gevoegd bij het voordeel van het eerder ontvangen van het geld, beteekent dit voor den boscheigenaar een voordeel van zeker 5%.

Wordt deze wijziging algemeen ingevoerd, dan behoeft m.i. niet gevreesd te worden dat de koopers er niet „aan" willen; evenmin lijkt het mij waarschijnlijk dat de koopers lager („verdisconteerd") zullen bieden. Wij namen dezen winter op twee plaatsen een proef en konden geen nadeeligen invloed constateeren; trouwens, als ik goed ben ingelicht is de contante betaling bij de meeste verkoopingen vanwege het Staatsboschbeheer al gebruikelijk.

Zou de zaak niet waard zijn dat ze eens door de Ned. Boschbouw Vereen. (eventueel in samenwerking met de Ver. „Het Grondbezit") met de Permanente Tariefcommissie uit de Broederschap der Notarissen besproken werd?

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 4 April 1933.

BOOMEN VAN BEROEMDHEDEN.

Een bosch voor Lugué-Poe.

Op het landgoed van den tooneelschrijver en -directeur Lugué-Poe te Villeneuve-les-Lot, nabij Avignon wordt een bosch aangelegd van boomen, die geschonken zijn door verschillende schrijvers en dichters.

Bernard Shaw zond een eikenboom met het opschrift „Even stroef en knoestig als ikzelf". Maeterlinck heeft twee taxisboomen gegeven van zijn landgoed te Nice, met het verzoek hen te noemen „Maeterlinck" en „Selysette". Gerhardt Hauptmann zond twee pijnboomen uit Pommeren, die vrij van rechten in Frankrijk mochten worden ingevoerd.

Elke boom zal den naam van den schenker krijgen, zoo vertelde Lugué-Poe en met den aanplant is reeds een begin gemaakt. De Fransche schrijversvereniging schonk twee reusachtige ceders, en Alfred Savoir een zilverspar.